

Drápkem se zachytím

Hana Zagorová

Teď je ta chvíle zastavit se,
z výšky se snáší létavice,
blýskavá hvězda svoje sólo má,
zvolna umírá...

Dřív než ji spálí závratný pád,
největší přání mám si prý přát.
Největší přání chvíli přát si smím,
já ho vyslovím...

Zavolám vzhůru, kde září ta zář,
já chci svůj obrys, já chci mít svou tvář.
Chci vlastní místo. Tam chci hrát prim.
Kéž jen ho najdu, kéž se v tříšti dnů
drápkem zachytím.
Drápkem zachytím, drápkem zachytím,
drápkem...

Já nechci nárok na svatozář,

nápoj mých lásek, hrníčku vař.
Smáčeť tou vláhou vyschlou zem mých úst,
já tu chci růst.

Pro život žádám zarputilost
mít k němu síly mám víc než dost.
Jen o tom říkám hvězdě půlnoční,
vzhlížím tu k ní.

Dívám se vzhůru, kde září ta zář,
já chci svůj obrys, svou vlastní tvář.
Své vlastní místo, tam chci hrát prim.
Dej, ať ho najdu, ať se v tříšti dnů